

Inhoudsopgave

Inleiding	7
Voorwoord	9
1. Kansarm misschien, kansloos nooit!	11
2. Voor het geluk geboren	17
3. Een boodschap van hoop	23
4. Gijzelaars van ons verleden	31
5. Nehemia... de man die geen held wilde zijn	39
6. Wonen en werken in Babel	45
7. De ommekeer	55
8. Geweldenaar sta op!!!	65
9. De generatie van Christus	75
10. Wandelen op water	81

Inleiding

Als er ooit een boek geschreven is met een duidelijke doelgroep voor ogen dan is het in ieder geval dit boek dat je nu in handen hebt. Dave Fredriksz en Herman Haan hebben beide in hun geest 'iets' gehoord of gezien. Nu klinkt dit spookachtig of ver van de realiteit, maar niets is minder waar. Dave hoorde maar steeds een stem die zei: 'Gather the Warriors', oftewel, roep de strijders bijeen, verzamel ze.

Herman Haan wordt al jaren in positieve zin achtervolgd door een droom waarin hij honderden jongelui op ziet staan, die de boodschap van Jezus van herstel op krachtige wijze brengen aan het land.

Dit boek is eigenlijk geschreven voor die, vooral jonge mensen, die het niet langer kunnen verdragen dat dit land letterlijk naar de hel gaat en dat zo weinig kerken daar wat aan doen. Sterker nog, of beter gezegd, erger nog, in vele gemeenten en kerken worden jongeren verbannen naar de achterste rijen en worden tevreden gehouden met één of twee keer per jaar een jongerendienst. Terwijl er zoveel potentie onder jongeren is en vaak heel veel goede ideeën.

Dit boek roept niet op tot een opstand tegen de kerkleiders, maar wel tot opstand tegen lauwheid en religieus gedrag waar oprechte heidenen vaak van walgen. De boodschap van Jezus vond navolging omdat

het echt was, zonder show en zonder franje. Ook al in die dagen was er een groep volgelingen die wel radikaal was, maar nooit blind fanatiek.

Beide schrijvers geloven dat er ook vandaag de dag nog steeds een groep mensen is die de uitdaging aan willen gaan die er ligt in het volgen van Jezus. Die dus radikaal, maar tegelijk vol van genade, de wereld in gaan en die pas tevreden zijn als de boodschap van Het Koninkrijk van God zijn weerklank heeft gevonden in de harten van hun toehoorders.

De uitgever

Voorwoord

Dé vraag die al eeuwen lang gesteld wordt is deze: is de gemeente van Jezus Christus voorbestemd om te winnen of om te verliezen? Eindigen de dagen van de kerk in een glorieus licht of toch in trieste duisternis?

Tot voor kort betekende een overwinnende kerk niets anders dan een groep gelovigen die vlak voor ‘de grote verdrukking’ zou worden opgenomen naar de hemel. Alhoewel we in dit boek geen theologische standpunten innemen of iets wel waar of niet waar is, één ding wil er bij ons niet in: dat de kerk van de eindtijd bestaat uit een stelletje angsthazen die zo snel mogelijk willen ontsnappen.

In dit boek ‘Een generatie vecht terug’, geven Herman Haan en Dave Fredriksz een aantal praktische tips die een verandering in een natie teweeg kunnen brengen. Willen wij betere resultaten, dan zullen wij een aantal zaken anders moeten gaan aanpakken. Het is namelijk een vorm van krankzinnigheid om te denken dat je met de dingen die je al jaren doet, andere resultaten zal bereiken.

De kerk van Jezus Christus op aarde is het instrument van God waar doorheen Hij Zijn heerlijkheid wil laten zien.

Daarom moet de kerk in overwinning gaan wandelen en niet in nederlaag. Het resultaat is dan dat het

koninkrijk van God op aarde gestalte gaat krijgen. Het mag de lezer duidelijk zijn dat dit boek geen pastorale handleiding is, maar meer een boek die het positieve agressieve in ons probeert aan te spreken. Het is namelijk meer dan nodig dat er radicale veranderingen komen, zowel in ons eigen leven als in onze kerken en in de samenleving. Voor dit soort veranderingen zijn radicale mensen nodig die niet bang (willen) zijn.

Wij hopen oprecht dat wij samen met onze lezers worden wakker geschud en er met Gods kracht flink tegenaan gaan!

Herman Haan
Dave Fredriksz

Hoofdstuk 1

Kansarm misschien, kansloos nooit!

Het was op een oer Hollandse maandag in de zomer van 2001, ergens op het Gelderse platteland dat Dave en ik besloten dit boek, dat je nu in je handen hebt, te gaan schrijven.

Oer Hollands wil zeggen dat het regende dat het goot en dat de wind flink tekeer ging. Zomer in Nederland. Het was ook de dag dat Goran Ivanisevic de tennisfinale van Wimbledon won en daarvoor God uitbundig dankte. Een dag later sprong Herman Brood van het dak van het Hiltonhotel in Amsterdam om een einde aan zijn rock & roll leven te maken. Twee mensen die allebei het nieuws haalden, de één met een overwinning, de ander met een dieprieeste nederlaag. De hele week moest ik aan deze twee mannen denken. Al jaren zijn het beide bekendheden. Ivanisevic door zijn tennis en zijn – door hem zelfgenoemde – drie persoonlijkheden. Brood vooral door zijn overdadige manier van leven en af en toe mooie liedjes. Die ruige rocker kon af en toe trouwens ook heel lief zijn. Nooit vergeet ik het tv-programma ‘Villa Felderhoff’ waarin hij samen met majoor Boshardt van het Leger des Heils, de hoofdpersoon was. Het viel me op dat Herman Brood veel wist van de bijbel en heel veel respect had voor het evangelisatiewerk van majoor Boshardt. Eén bepaalde scène uit dat programma was onvergetelijk.

Na een rondje zwemmen probeerde de oude majoor (82 jaar was ze toen) uit het zwembad te klimmen, maar haar oude lijf kreeg ze maar niet via het trappetje omhoog. Heel voorzichtig pakte Herman Brood haar toen beet en hielp haar uit het water. Een prachtig moment!

Wat wilde ik graag dat deze beide mannen (Herman Brood en Goran Ivanisevic) het leger van God kwamen versterken. Ik vrees alleen dat er voor hen geen plaats zou zijn.

‘Nee,’ hoor ik al iemand van de kassel roepen, ‘eerst anders leven, naar de kapper, geen tennisrackets meer kapot gooien en nooit meer rock & roll liedjes schrijven, dan praten we verder.’

Zowel Brood als Ivanisevic werden de laatste tijd als enorme ‘losers’ beschouwd en misschien waren ze dat ook wel. Totdat hun moment van glorie kwam. Voor Ivanisevic betekende dat nog éénmaal Wimbledon winnen. En dat nog wel in de nadagen van zijn carrière. Broods moment van glorie was een diep tragische. Wat moet er door hem heen zijn gegaan, die laatste stappen naar de rand van het dak en toen de val.... Vreselijk.

Nee, nou niet ineens vroom worden en zeggen dat zo’n man niet hoort in het leger van God. Inderdaad, niet met zo’n leven van drugs en zo.

Wist je trouwens dat een bijbelheld ook eens smeekte om te mogen sterven? Het gaat over een man die wij tegenwoordig een Superprofeet zouden noemen en die, zeker als hij in deze tijd had geleefd, vele bewon-

deraars had. Elia is zijn naam en het verhaal staat beschreven in 1 Koningen 19. Een paar dagen eerder was Elia nog een held geweest toen hij in zijn eentje al de profeten van de afgod Baäl had verslagen. Maar nu was hij op de vlucht en de bijbel zegt ‘dat hij begeerde te mogen sterven’. In gewoon Nederlands betekent dit overigens dat hij naar wegen zocht om dood te kunnen gaan. Praat ik hiermee de dood van Herman Brood goed of zijn zelfmoord. Nee, zeker niet, maar wel wenste ik dat deze man ooit één van ons had ontmoet en daardoor zo onder de indruk van Jezus zou komen, dat zelfmoord helemaal niet nodig was geweest.

Gelukkig besloot God het gebed van Elia nu eens niet te verhoren en liet hem leven. Moet je nagaan! De man die regen uit de hemel kon bidden, de man die vuur uit de hemel kon bidden en de man die het meel in de pot van de arme vrouw niet deed opraken, diezelfde man begeerde in een zwak moment te sterven. Staat Elia niet een beetje boel model voor de meesten van ons. Ik herken mezelf in die momenten van faalangst, terwijl ik diep in mijn hart verlang naar grotere momenten van glorie. Laten we trouwens eens een geweldige open deur intrappen: angst hebben mag, vrezen voor een nederlaag of mislukking is een bittere erfenis van de zondeval. De pech voor velen is dat ze niet strijdend ten onder gaan, maar al bibberend ten onder gaan aan de angst dat ze éénmaal ten onder zullen gaan. Zulke mensen komen nooit aan de echte

strijd toe, zullen nooit als ‘loser’ toch de finale van Wimbledon halen of hun eigen levensdoelen waarmaken. Elia moest leren dat het leven na de overwinning gewoon verder zou gaan, met al zijn verdrietjes, pijn-tjes en noem maar op. Dat viel hem tegen want hij dacht dat de ervaring hem anders zou maken. Nee dus. Niet de éénmalige ervaring doet ons veranderen, maar de jacht om God beter te leren kennen, die maakt dat we anders zullen worden.

Wat ik vooral leer van de overwinning van Goran Ivanisevic op Wimbledon is dat een kansarm mens nog lang niet kansloos is. Misschien weet je het niet, maar niemand gaf Ivanisevic een schijn van kans dit grote toernooi te winnen. Geen enkele kans, schreven de kranten. Toch won hij, en hoe. In een prachtige vijfsetter werd supertennisser Patrick Rafter grandioos verslagen. Op dat moment moet ik denken aan al die mensen die zichzelf bij voorbaat kansloos achten, niet goed genoeg voor een ereprijs. Diezelfde mensen kwellen zichzelf vaak met het evangelie. Door het evangelie van Jezus worden we aangespoord in Zijn voetstappen te treden en om in Zijn naam grote dingen te doen. Men leest dat, zingt erover, luistert naar preken over die grote dingen om dan vervolgens te denken: ‘Nee, onmogelijk, dit kan niet waar zijn.’ Soms denk ik wel eens dat we met zijn allen een beetje gek geworden zijn en meer in regeltjes zijn gaan geloven dan in het bevrijdende evangelie.

Elia moest zijn leven lang kansen zoeken om man van God te kunnen zijn. Alhoewel ik zelf leider ben

geweest van een bijbelschool, heb ik geleerd dat er een groot verschil is tussen een paar jaar training en de school die simpelweg ‘Het leven’ heet. In zo’n vrij korte training krijg je veel kennis mee en mag je ruisen aan prachtige idealen. Het leven zelf geeft jou en mij de kans die kennis om te zetten in ruggegraat. Groot worden dus in figuurlijke zin en leren om veerkracht te ontwikkelen die ons helpt om de boodschap van hoop goed te begrijpen. Zoals je wellicht weet was het einde van Elia’s leven een geweldig moment van glorie. De man die eens begeerde te sterven, stierf geen gewone dood, ook sprong hij niet in een ravijn of zo. 2 Koningen 2 beschrijft hoe Elia opgenomen werd in een storm, begeleid door vurige wagens en vurige paarden (zie 2 Koningen 2:11). Die storm staat denk ik voor het leven dat wij beleven. Maar die paarden en die wagens, omgeven met vuur, spreken van het feit dat wij boven de storm uit mogen stijgen en dat wij als trotse ridders in het spoor van Jezus mogen rijden op weg naar hoop en overwinning. De uitdaging die voor ons ligt is dat wij het woord ‘kansloos’ wegstrepen. Dat woord mag in ons denken niet eens meer bestaan. Ook het woord kansarm moeten we anders gaan bekijken. Niet langer kansarm met een negatieve klank uitspreken, maar even denken aan Elia, die uiteindelijk in elke kans een mogelijkheid zag. Als je dat ontdekt, heb je ineens geen duizenden kansen meer nodig om toch veel te bereiken!

*‘Verlustig u
in de Here;
dan zal Hij u
geven de wensen
van uw hart.’*

Psalm 37:4